

Δεκαέξι διηγήματα Ελλήνων συγγραφέων
εμπνευσμένα από το έργο του STEPHEN KING

Three dark birds are shown in flight against a teal, misty forest background. One is in the upper left, another in the upper right, and a third in the middle left. The title text is overlaid on this scene.

ΣΤΟΝ ΙΣΧΙΟ
ΤΟΥ
ΒΑΣΙΛΙΑ

Επιμέλεια
ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ



Περιεχόμενα

Πρόλογος.....	9
<i>Ευτυχία Γιαννάκη:</i> Έλληνες θεοί.....	15
<i>Κωνσταντίνος Κέλλης:</i> Βαφτίσια	31
<i>Ηλίας Μαγκλίνης:</i> Γάτα στο κουτί	47
<i>Μιχάλης Μακρόπουλος:</i> Το αγόρι.....	67
<i>Κατερίνα Μαλακατέ:</i> Άσπρα Σπίτια	75
<i>Δημήτρης Μαμαλούκας:</i> Πρόσκληση σε γεύμα	91
<i>Γιώργος Μητάς:</i> Η τελευταία έξοδος της κυρα-Μαριγώς	109
<i>Τζον Ντ.:</i> Θέλημα Θεού.....	119
<i>Βασίλης Παπαθεοδώρου:</i> Προνούμφη	135
<i>Δημοσθένης Παπαμάρκος:</i> Εΐπατε τῶ βασιλεῖ.....	155
<i>Νικόλας Σεβαστάκης:</i> Εντολή.....	169
<i>Άρης Σφακιανάκης:</i> Όνειρο στο κύμα (Volume 2).....	185
<i>Δημήτρης Σωτάκης:</i> Ο Λ. δεν νυστάζει	191
<i>Νίκος Φαρούπος:</i> Ο εχθρός (Πτήση 204).....	199
<i>Θανάσης Χειμωνάς:</i> Tarage nocturne	215
<i>Κυριάκος Αθανασιάδης:</i> Baba Yaga.....	223
Οι συγγραφείς του τόμου.....	241
Πνευματικά δικαιώματα διηγημάτων	246
Ευχαριστίες	247

Ευτυχία Γιαννάκη

Έλληνες θεοί

Ο Καρλ κοίταξε τα νύχια του. Ήταν καθαρά. Δεν θα μπορούσε να κάνει μια βρόμικη δουλειά με τόσο περιποιημένα νύχια. Στις γυναίκες δεν αρέσουν οι άντρες που κάνουν βρόμικες δουλειές και ο πιο εύκολος τρόπος να το καταλάβουν είναι από τα νύχια τους. Η υπάλληλος στο ταμείο έλεγξε τα δάχτυλά του και χαμογέλασε. Ήταν σίγουρος ότι δεν θα είχε το ίδιο ύφος αν υποψιαζόταν ότι δούλευε σε συνεργείο ή βενζινάδικο. Τα απαλά χέρια φανέρωναν έναν άντρα που θα μπορούσε να προσφέρει μερικά ευγενικά αγγίγματα πριν να περάσει στο κυρίως θέμα.

Άνοιξε το δερμάτινο πορτοφόλι του κι έβγαλε διακόσια πενήντα φράγκα. Για τα δεδομένα της Ζυρίχης ήταν ένα φτηνό ζευγάρι πέδιλα. Δυσκολεύτηκε να εντοπίσει το συγκεκριμένο μοντέλο, λίγες μόλις μέρες πριν το ταξίδι του στην Ελλάδα. Στις διακοπές δεν επρόκειτο να στενευτεί με κλειστά παπούτσια. Η θερμοκρασία δεν θα έπεφτε κάτω από τους είκοσι πέντε βαθμούς, ακόμη και στα νησιά.

Η υπάλληλος εντυπωσιάστηκε με τα χαρτονομίσματα που ακούμπησε μπροστά της. Ήταν ζήτημα αν ένας στους εκατό πελάτες πλήρωνε με μετρητά, ειδικά τέτοια ποσά. Το χαμόγελο έσβησε σιγά σιγά από το πρόσωπό της, καθώς μετρούσε τα

Κωνσταντίνος Κέλλης

Βαφτίσια

Η Άννα έχει γείρει το κεφάλι της στο τζάμι. Η ανοιχτωσιά πέρα από το συνεχές κιγκλίδωμα της Εθνικής κάνει τα μάτια της να βουρκώσουν. Πού και πού, ψιχάλες τρέχουν στο τζάμι του Λαντ Ρόβερ, ενώνονται σε λεπτά ρυάκια και χάνονται. Παραμένει σιωπηλή εδώ και ώρες, παρά τις προσπάθειες του Νίκου να της ανοίξει κουβέντα. Τώρα ο άντρας της απλά σφίγγει το τιμόνι, εξίσου βουβός, καθώς τα χιλιόμετρα γλιστρούν από κάτω τους, αφήνοντας την πόλη πίσω.

Η «πρόσκληση» από το χωριό της οικογένειας κατέφτασε λίγες ώρες μονάχα αφότου επέστρεψαν από το μαιευτήριο. Οι έξι μήνες από εκείνο το τηλεφώνημα ξετυλίχτηκαν στιγμιαία σαν ένα γκρίζο καρούλι στο μυαλό της, άδειοι από πράξεις ή σκέψεις πέρα από μία και μοναδική: Η οικογένεια σε περιμένει με ανοιχτές αγκάλες.

Πίσω, το μωρό κοιμάται στο καθισματάκι του. Ακουμπισμένη στο τζάμι, η Άννα κλείνει τα μάτια κι αφουγκράζεται τη ρυθμική βρεφική ανάσα, πάνω από τον θόρυβο του αμαξιού.

Ο Νίκος ήθελε ανέκαθεν παιδιά. Ήταν ο μόνιμος καβγάς τους, και όλα τα λεφτά που την είχε προικίσει η οικογένειά της δεν έφταναν για να σβήσουν αυτή την ανάγκη. Εκείνη έτρεμε και

Ηλίας Μαγκλίνης

Γάτα στο κουτί

Του ζήτησε να κανονίσει να τον νοσηλεύσουν· το συντομότερο δυνατόν.

«Γιατί πιστεύετε ότι χρήζετε ψυχιατρικής νοσηλείας;» ρώτησε ο Στέφανος Μακρής με τη χαρακτηριστική αδιατάραχτη, μα την ίδια στιγμή ζεστά ανθρώπινη έκφραση του πεπειραμένου ψυχοθεραπευτή.

Ήξερε ποιον είχε απέναντί του· τον Παύλο Χαρισιάδη, τον οποίο όμως είχε πολύ καιρό να συναντήσει. Περίπου δύο χρόνια, από τότε που διέκοψαν τις καθιερωμένες τους συνεδρίες: ντιβάνι, δύο φορές την εβδομάδα. Ωστόσο, είχε παρακολουθήσει την πορεία του τα χρόνια που μεσολάβησαν μετά την παύση των συνεδριών: Ο πρώην πελάτης του συνέχιζε να εκδίδει βιβλία, μυθιστορήματα και διηγήματα που είχαν κάνει επανεκδόσεις (ήδη απ' το πρώτο του βιβλίο, έτυχε της καλύτερης δωρεάν διαφήμισης: στόμα με στόμα), η κριτική του είχε επιφυλάξει θερμότατη υποδοχή, τιμήθηκε με βραβεία, μεταφράστηκε στο εξωτερικό. Ήταν μια εξαιρετική πορεία, αν αναλογιστεί κανείς πως έγραφε ιστορίες επιστημονικής φαντασίας με μυστικοπαθείς χρονοταξιδιώτες και διαστρικά ταξίδια σε άλλες διαστάσεις, είδος λογοτεχνίας όχι ιδιαίτερα δημοφιλές στο ευρύ αναγνωστικό κοινό της χώρας.

Μιχάλης Μακρόπουλος

Το αγόρι

Είχε μείνει πετσί και κόκαλο. Ήταν μόλις πενήντα πέντε χρονών, αλλά έδειχνε γέρος. Ο καρκίνος ήταν σαν ρολόι που οι δείκτες του στριφογυρνούσαν τρελά: Οι ώρες, που μέχρι πρότινος έμοιαζαν ασάλευτες, τώρα βάδιζαν αργά αλλά σταθερά σαν τα λεπτά, και τα λεπτά έτρεχαν σαν δευτερόλεπτα. Μπορεί να πεθάνω τώρα κιόλας, συλλογίστηκε· τούτη δω τη στιγμή, που κάνω αυτή τη σκέψη –και το φίδι του χρόνου, εκεί που σερνόταν μέσα του τρώγοντας ιστούς και κύτταρα, γύρισε και δάγκασε την ουρά του. Τα φύλλα από πάνω θρόισαν, πιτσιλώνοντας με σκιές το παγκάκι όπου καθόταν ο άντρας στο έρημο πάρκο. Το μονοπάτι μέχρι πέρα ήταν σκιασμένο, μα στο βάθος υπήρχε φως, όπως στην άκρη μιας σήραγγας, και μέσα του φάνηκε να πλησιάζει η φιγούρα ενός αγοριού. Ήταν δεκατεσσάρων με δεκαπέντε χρονών, βάδιζε γρήγορα –σχεδόν έτρεχε– και κοιτούσε ολοένα πίσω λες κι είχε κάποιον στο κατόπι του. Το πρόσωπο του αγοριού, από αόρατο που ήταν στο πολύ φως, βυθίστηκε αθέατο στους ίσκιους του μονοπατιού και μόνο πού και πού, όποτε μια αχτίδα το χτυπούσε περνώντας μέσ' από τα φύλλα, φαίνονταν κομμάτια του: ένα μελίγγι, ένα μάγουλο.

Κατερίνα Μαλακατέ

Άσπρα Σπίτια

Έφτασε στον οικισμό μες στην ντάλα του μεσημεριού. Ο ήλιος έριχνε τις εκτυφλωτικές ακτίνες του στα Άσπρα Σπίτια. Στην πραγματικότητα, δεν ήταν άσπρα, μάλλον γκρι. Μόλις τα είδε από ψηλά στην πρώτη στροφή, της φάνηκαν σαν μακέτα με τον αυστηρό σχεδιασμό τους. Όσο κατέβαινε, άλλαξε η αίσθηση, πήραν ζωή. Της άρεσε η τακτικότητα των κτισμάτων, οι σειρές τους όμοιες αλλά όχι ίδιες, κάπου κάπου να ξεφεύγει μια καταπράσινη γλάστρα, ή ένα παιδικό παιχνίδι στη βεράντα για να σπάει η μονοτονία. Με την πρώτη ματιά το μέρος τής ταίριαζε. Το ένστικτό της δεν την είχε εγκαταλείψει.

Σταμάτησε στον μοναδικό φούρνο να ρωτήσει πού ήταν το σπίτι του Μανωλόπουλου. Της έδειξαν ένα διαμέρισμα στην τρίτη οδό από ψηλά, το τρίτο από αριστερά. Χτύπησε το κουδούνι διστακτικά, δεν ήθελε να ξυπνήσει την οικογένεια κι ως είχαν μιλήσει τηλεφωνικά. Της άνοιξαν σχεδόν αμέσως. Στην πόρτα εμφανίστηκε ένας ασπρομάλλης πενηντάρης με βερμούδα και τισέρτ. Το πρόσωπό του έμοιαζε νεανικό.

«Καλωσόρισες», της είπε και την έβαλε μέσα. «Πέρασε στη βεράντα.» Στο σαλόνι ήταν ξαπλωμένος ένας έφηβος κι άκουγε μουσική από ένα mp3 με τα μάτια κλειστά. «Ο γιος μου, ο Στάθης.» Ο Στάθης δεν άνοιξε τα μάτια, αλλά κούνησε το κεφάλι

Δημήτρης Μαμαλούκας

Πρόσκληση σε γεύμα

Θα ήταν μια συνηθισμένη επίσκεψη του αφεντικού, κι εμείς, εγώ κι ο Μπόμπι, θα τον συνοδεύαμε όπως πάντα. Ήταν πέντε χρόνια που δούλευα αποκλειστικά για τον κύριο Ρίκι. Ο Μπόμπι ήταν πιο παλιός, κανείς δεν ξέρει πόσο παλιός. Δεν παραπονιόμουν, τα λεφτά ήταν καλά κι είχα και πολλά τυχερά.

Ούτε ξέρω πώς έφτασα να δουλεύω για έναν άνθρωπο του υποκόσμου, εγώ ένα παιδί που σχεδόν είχε τελειώσει το κολέγιο και θα γινόταν ένας αξιολύβαστος δικηγόρος. Δηλαδή, τον λόγο τον ξέρω: γιατί έμπλεξα με διάφορες ουσίες κι έχασα τον έλεγχο. Όταν ξεμπέρδεψα, τα είχα χάσει σχεδόν όλα. Το κολέγιο, όσα λεφτά είχα μαζέψει, τον σεβασμό του κόσμου, την εκτίμηση του πατέρα μου. Εκείνο που μου είχε απομείνει ήταν ένα πολύ δυνατό και καλοφτιαγμένο σώμα, φτιαγμένο από χρόνια φούτμπολ και γυμναστήριο. Αυτό αρκούσε στον κύριο Ρίκι.

Ο Μπόμπι ήταν διαφορετική περίπτωση. Ο Μπόμπι ήταν ένα βουνό μυς που κατευθύνονταν από το ένστικτο. Ο Μπόμπι δεν είχε πολύ μυαλό, αλλά λάτρευε τον κύριο Ρίκι. Μπορούσε να πέσει και στη φωτιά γι' αυτόν. Δεν δειλίαζε πουθενά, δεν σταματούσε σε τίποτα, δεν έδειχνε οίκτο σε κανέναν. Κι αυτό

Γιώργος Μητάς

Η τελευταία έξοδος της κυρα-Μαριγώς

Την πέταξε απ' τον ύπνο το μανιασμένο φτερούγισμα στο παράθυρο. Άνοιξε τα μάτια και μες στο σκοτάδι το είδε, το αναγνώρισε: Ήταν ο ίδιος εκείνος φτερωτός σατανάς, που χτυπούσε τώρα με παραφορά τις φτερούγες του στο τζάμι του παραθύρου, λες να το σπάσει. Κρύος ιδρώτας την έλουσε. Έβαλε φωνή:

«Χριστίνα! Χριστίνα! Τσακίσου έλα γρήγορα!»

Λίγες στιγμές αργότερα, η μικρή της κόρη μπήκε αλαφιασμένη στην κάμαρη, ντυμένη τη νυχτική της, μία παντόφλα στα πόδια απ' τη βιασύνη, τα μαλλιά ανάκατα από τον ύπνο.

«Τι 'ναι μάνα; Τι έγινε;» ρώτησε κι έσκυψε από πάνω της.

«Εκεί, στο παράθυρο –δεν το βλέπεις, δεν τ' ακούς; Μου στέλνει πάλι τον δαίμονά του!»

Η κόρη στράφηκε στο παράθυρο, ύστερα πλησίασε: Πίσω απ' το τζάμι –τα παντζούρια έμεναν πάντα ανοιχτά, χειμώνια καλοκαίρι, κατά την προσταγή της άρρωστης γυναίκας– αντίκρισε τη σιωπηλή νύχτα, τ' αστέρια να λάμπουν στον ουρανό, το λαμπύρισμά τους να φωτίζει απαλά το χιόνι, ένα παγωμένο στρωσίδι που σκέπαζε τη γη.

Τζον Ντ.

Θέλημα Θεού

I

Η μεγάλη τραπεζαρία ήταν γεμάτη από νωρίς το απόγευμα της 24ης Δεκεμβρίου και δεν άδειασε παρά μόνο μετά τις έντεκα το βράδυ, όταν και οι τελευταίοι εθελοντές και τα μέλη της οργάνωσης, εξαντλημένοι αλλά χαρούμενοι, έκλεισαν τα φώτα και κλείδωσαν τις πόρτες, αφού πρώτα έλεγξαν προσεκτικά το νέο σύστημα πυρόσβεσης, για να μην την ξαναπάθουν. Δούλευε ρολόι. Όλα δούλευαν ρολόι. Και όλα πήγαιναν καλά, συν Θεώ. Το 2018 θα ήταν μια υπέροχη χρονιά. Μια χρονιά αφιερωμένη στα έντεκα άρθρα της πίστης, στη διάδοση του μηνύματος της Αγάπης του Θεού και στην αμέριστη προσφορά στον άνθρωπο.

Όταν και ο τελευταίος εθελοντής έφυγε χαμογελαστός από τον οίκο, οι τρόφιμοι στους κοιτώνες μαζεύτηκαν σε μια γωνιά και άναψαν τσιγάρο μισανοίγοντας ένα παράθυρο και με κουβέρτες ριγμένες στους ώμους. Η συζήτηση στρεφόταν γύρω από τη νέα τηλεόραση που είχαν φέρει στο εντευκτήριο. Έπιανε, λέει, όλα τα κανάλια. Και τα χρώματά της ήταν σαν αληθινά.

Προνύμφη

Ο Χένρι Αουγκούστους Φίλμορ έγειρε πίσω στην καρέκλα του και με μια έξαψη σχεδόν εφηβική διέτρεξε από πάνω μέχρι κάτω το κείμενο στον υπολογιστή. Όχι βέβαια για να διορθώσει τυχόν λάθη. Ούτε για να δει αν κάποια λέξη δεν ταίριαζε και τόσο πολύ με το ύφος του γραπτού του. Όλες ταίριαζαν. Ήθελε απλά και μόνο να δει τις γεμάτες από τον όγκο της δουλειάς του σελίδες. Να δει τις προτάσεις και τις παραγράφους τη μία μετά την άλλη, να θαυμάσει τη γενική εικόνα ενός μυθιστορήματος, του δικού του μυθιστορήματος, στην απαρχή του. Να γευτεί τον καρπό της έμπνευσής του, μέχρι εκείνη τη στιγμή. Τέσσερις σελίδες και κάτι εδώ και κάμποσες ώρες ίσως να μην ήταν πολύ. Τέσσερις σελίδες και κάτι όμως εδώ και δεκαπέντε περίπου χρόνια ήταν πάρα πολλές. Ή πολύ λίγες, αναλόγως. Στην περίπτωση του άλλωστε το πολύ και το λίγο, το γρήγορα και το αργά, το μικρό και το μεγάλο, ήταν έννοιες πολύ σχετικές.

Γιατί ο Χένρι Αουγκούστους Φίλμορ ήταν σχετικά μικρός, πενήντα έξι ετών, για να θεωρείται τελειωμένος. Ήταν όμως πολύ μεγάλος, πάλι πενήντα έξι ετών, για να θεωρείται ακόμα το «παιδί-θαύμα» των γραμμάτων ή έστω το θαύμα των γραμμάτων, αφού ο προσδιορισμός παιδί είχε κολλήσει στην ηλικία των είκοσι τεσσάρων. Τότε που, με το πρώτο του μυθιστόρη-

Δημοσθένης Παπαμάρκος

Εΐπατε τῷ βασιλεῖ

Ο Παρασκευάς Σωτήρχος δεν είχε μάνα ούτε πατέρα. Δεν τους είχε χάσει. Απλά δεν είχε. Είχε όμως παππού. Αυτόν είχε χάσει. Ο Πάρας, έτσι τον φώναζαν όλοι στο χωριό, ήταν κοιλάρφανος από πατέρα εξαιτίας ενός περιστατικού που ποτέ κανείς δεν του είχε αποκαλύψει. Το πρώτο του κλάμα δεν απαντήθηκε ποτέ με εκείνο το καθησυχαστικό, μητρικό «σσσς» και με μια πρησμένη, χορταστική θηλή στο στόμα. Η γυναίκα που τον γέννησε είχε ήδη πεθάνει προτού ο Πάρας προλάβει να γλιστρήσει ολόκληρος από μέσα της. Το παιδί βρέθηκε στα χέρια του δικού της πατέρα, χέρια που είχαν χάσει με τα χρόνια την ευλυγισία τους κι έπαιρναν πια μόνο ένα σχήμα. Εκεί μέσα χώρεσε ο Πάρας, κι αν είχε κάποτε στριμωχτεί σ' αυτό το καλούπι, δεν το θυμόταν πια. Ό,τι είχε πλάσει αυτό, είχε πλάσει και τον ίδιο.

Στο χωριό όλοι πίστευαν πως ο Πάρας ήταν ζαβός. Δεν ήταν όμως ούτε ζαβός ούτε βλαμμένος, όπως συνήθιζαν να τον αποκαλούν όσοι τον συμπονούσαν λιγότερο. Δεν μπορούσε να ζήσει όπως οι υπόλοιποι γιατί γι' αυτόν ο κόσμος ήταν κάτι λιγότερο και ταυτόχρονα κάτι περισσότερο απ' ό,τι για τους άλλους. Η ευφυΐα του, εξαρχής ασύμπτωτη με την εμπειρία των συνομηλίκων του, ήταν ακατανόητη για τους χωριανούς του, όπως η ευφυΐα του τσοπανόσκυλου είναι ακατανόητη για τα

Νικόλας Σεβαστάκης

Εντολή

I

Η Φωνή ακούστηκε θυμωμένη. Είχε χάσει την υπομονή της με τον τρόπο του να γίνεται αναβλητικός. Αν είχε κανονική, υλική υπόσταση και μπορούσε να ορμήσει εναντίον του, θα τον έριχνε στο χώμα. Όσο πελώριος και γυμνασμένος κι αν ήταν ο λοχαγός, θα λύγιζε.

Το νησί έσφυζε από ζωή. Ασκέρια φαντάρων, νεαροί τουρίστες με τσέπες γεμάτες χάπια και μαύρο τυλιγμένο σε ασημόχαρτο, μεσόκοποι ντόπιοι με αλκοολικά παραπατήματα, όλοι απολάμβαναν τα Σόδομα του Ιουλίου. Χωρίς τύψεις και χωρίς καμιά ιδέα για το κακό που πάλλονταν σε κάθε γωνιά αυτού του τόπου. Χόρευαν πάνω από ασυγχώρητους, ξεχασμένους νεκρούς, γιορτάζοντας τη ματαιότητα. *Ματαιότητα*: Αυτή ήταν μία από τις αγαπημένες λέξεις της Φωνής τις στιγμές που ήθελε να φιλοσοφήσει για την παρακμή των ανθρώπινων πραγμάτων.

Από την πρώτη μέρα της συνάντησής τους, απομεσήμερο του Μαΐου έξω από την αποθήκη της μονάδας, η Φωνή τού είπε πως κάτι έπρεπε να γίνει επιτέλους. Το χάος θα σας καταπιεί, συνέχισε, και τότε θα έρθουν οι Δικοί μου και δεν θα δείξουν έλε-

Άρης Σφακιανάκης

Όνειρο στο κύμα (Volume 2)

Μάταια προσπαθούσα να αναρρώσω από έναν έρωτα που έδυσε –έδυσε για εκείνην, όχι για μένα. Ο χωρισμός με είχε βρει απροετοίμαστο. Για μέρες πολλές βασανίζομαι από μια νευρική απερίγραπτη. Δεν μπορούσα να βρω τα ίσια μου, έκοβα ομόκεντρους κύκλους στο δωμάτιό μου κι ενίοτε τραβούσα ως το γειτονικό αλσύλλιο και τάζα τα αδέσποτα. Μάλιστα, είχα πιάσει να διαβάζω πάλι τον *Φαίδωνα* του Πλάτωνα, μα δίχως αποτέλεσμα. Κατέληξα ν' αγοράσω καινούριο κινητό τηλέφωνο –ελπίζοντας πως η ενασχόλησή μου με τα widget του θα λειτουργούσε όπως το Zen και η συντήρηση της μοτοσυκλέτας. Όμως έπεσα έξω.

Η αίσθηση ότι είχα εκδιωχθεί του Παραδείσου ήταν έντονη –πίστευα κιόλας ότι με τριγύριζαν φίδια κι αναπηδούσα σε κάθε θόρυβο. Τα τζιτζίκια τον χαβά τους –ήταν καλοκαίρι. Οι φίλοι μου δεν πίστευαν στα μάτια τους, εσύ (εγώ) ένας ώριμος άντρας να πάθεις τέτοια νύια! Μάλιστα, εγώ. Ξεφυσούσα άπελπισ. Το ματαιότης ματαιοτήτων δεν μου πρόσφερε καμιά ανακούφιση. Το ψυγείο ήταν άδειο. Λιμοκτονούσα συναισθηματικά.

Ένας φίλος που είχε κάνει κάποτε τον γύρο του κόσμου φορώντας ένα άσπρο κοστούμι με κάλεσε να περάσω ένα τριήμερο στη βίλα του.

Δημήτρης Σωτάκης

Ο Λ. δεν νυστάζει

Η πολυθρόνα στο μεγάλο καθιστικό ήταν καταφαγωμένη, το δέρμα έχασκε ανοιχτό σε πολλές μεριές και το ξύλο στη βάση και τα μπράτσα ήταν χαρακωμένο, σαν να απλώνονταν πάνω του πληγές από δυνατά χτυπήματα. Το ερειπωμένο δωμάτιο διέθετε ακόμα την ησυχία εκείνων των ετών που κύλησαν ανώδυνα γύρω από την ησυχία του δάσους, ένα σπίτι περικυκλωμένο από μια κρυστάλλινη δροσιά και το άρωμα των κορμών να στιγματίζει κάθε κίνηση των ελάχιστων ανθρώπων που το επισκέφτηκαν. Κάποτε έζησε εκεί μια οικογένεια, κανείς δεν θυμάται πια τα ονόματά τους, ένας άντρας με τη γυναίκα του και τα δυο τους παιδιά, χάθηκαν μέσα σε αυτή τη σκοτοδίνη του σύμπαντος, σε μια χοάνη που τους ρούφηξε ένα ήσυχο μεσημέρι. Κατά κάποιον τρόπο, το σπίτι δεν ήταν παρά ένα μεγάλο σαλόνι, μακρόστενο και επιβλητικό, ένα τραπέζι στο κέντρο του, εκεί έτρωγαν και μαζεύονταν στο κρύο του χειμώνα, ο πατέρας καθόταν στην πολυθρόνα επί ώρες, παρατηρούσε από το παράθυρο τα σμήνη των εντόμων που κολλούσαν στον φλοιό των δέντρων και την κακοκαιρία που έφτανε από τις βόρειες επαρχίες. Το υπόλοιπο σπίτι έμοιαζε με κελάρι, με έναν παράδοξο στενόμακρο χώρο όπου ξάπλωναν για να κοιμηθούν, ίσα ίσα που χωρούσαν, κι αυτό ακόμη αν

Νίκος Φαρούπος

Ο εχθρός (Πτήση 204)

Από το ημερολόγιο του υποπλοίαρχου Αλέξανδρου Μαντά

Πάλι εγώ. Πάλι εμένα διάλεξε. Δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει τους τελευταίους δύο μήνες. Η συμπεριφορά του διοικητή, του πλωτάρχη Θεόδωρου Χρήστου, απέναντί μου είναι τουλάχιστον απαράδεκτη. Με έχει βάλει στο μάτι το «τυφλό γεράκι», όπως τον λέμε μεταξύ μας, ή με θεωρεί καλύτερο πιλότο από τους άλλους και με ρίχνει διαρκώς στα δύσκολα; Μήπως πήρε χαμπάρι στον πασχαλινό χορό των αξιωματικών του NATO ότι με γλυκοκοίταζε κρυφά η δικιά του, μια νοστιμούλα στρουμπουλή ξανθιά, και πληρώνω χρέη που δεν απέκτησα ποτέ; Αλλιώς πώς να εξηγήσω την αλλαγή της συμπεριφοράς του απέναντί μου;

Καταρχάς, οφείλω να εξηγηθώ. Δεν είμαι ο μόνος που έχει παράπονα μαζί του. Πολλοί συνάδελφοι ψιθυρίζουν ότι το «τυφλό γεράκι» πρέπει να περάσει ιατρικές εξετάσεις εσπευσμένα, γιατί η υγεία του έχει κλονιστεί και το νευρικό του σύστημα δεν αντέχει πια στα δύσκολα. Τον τελευταίο καιρό ήταν πραγματικά παράξενος. Ακόμα και οι στενοί του φίλοι στην υπηρεσία είχαν να πουν κάτι για τους απότομους τρόπους του, τις εκρήξεις του και τα ακατανόητα βαρύγδουπα υπονοούμενα

Θανάσης Χειμωνάς

Tapage nocturne

Ο Διονύσης έκλεισε το τηλέφωνο. Χαρούμενος. Ήταν ήδη 3.20 το πρωί και είχε μιλήσει με την Ηρώ για περίπου δυόμισι ώρες. Η Ηρώ... Η πανέμορφη αεροσυνοδός που είχε γνωρίσει τυχαία σ' ένα από τα Village περιμένοντας στην ουρά για να δει εκείνη την ταινία του Ιλάι Ροθ. Της είχε δώσει το νούμερό του –δεν περίμενε βέβαια πως θα του τηλεφωνούσε.

Κι όμως, η Ηρώ τηλεφώνησε. Και μίλησαν για ώρες. Και δώσανε ραντεβού σε δύο μέρες. Στο Σκουφάκι.

Σηκώθηκε, φόρεσε τις πιτζάμες του κι έκλεισε το φως. Ξάπλωσε και –σκεπτόμενος πάντα την Ηρώ– άρχισε να βυθίζεται σ' έναν βαθύ, γλυκό ύπνο.

Και τότε άρχισε.

Ο Διονύσης νόμιζε πως γινόταν σεισμός, του φάνηκε πως το δωμάτιο σειόταν ολόκληρο. Τα κάδρα βροντούσαν στους τοίχους. Μέσα στη ζάλη του πίστεψε πως έβλεπε όνειρο, γρήγορα όμως κατάλαβε ότι όλα συνέβαιναν στ' αλήθεια.

Ανακάθισε στο κρεβάτι.

«Σεισμός! Σεισμός!» βάλθηκε να φωνάζει, για να συνειδητοποιήσει σχεδόν αμέσως πόσο οι κραυγές του δεν είχαν νόημα.

Οι δονήσεις σταμάτησαν. Δονήσεις; Είχε ζήσει πολλούς σεισμούς μέχρι τότε: του '81, μικρό παιδί που είχαν σβήσει και τα

Κυριάκος Αθανασιάδης

Baba Yaga

Στίβεν Κινγκ; σκέφτηκα. Στίβεν *Κινγκ*; Ο γνωστός Στίβεν Κινγκ;

Ήθελα να γελάσω και να κλάψω μαζί. Και να κάνω και διάφορα άλλα πράγματα. Όπως να της φάω το πρόσωπο. Τέτοια πράγματα. Εντέλει σήκωσα μονάχα τα χέρια μου με τις παλάμες ανοιχτές και γυρισμένες προς το μέρος της, σαν να παραδινόμουν. Έκλεισα τα μάτια, πήρα δύο βαθιές αναπνοές, τα ξανάνοιξα και είπα όσο πιο ήρεμα μπορούσα:

«Δεν μπορεί να το εννοείς, ναι; Δεν μπορεί να το εννοείς πραγματικά.»

Η Κάριν κούνησε το κεφάλι της και κοίταξε έξω από την τζαμαρία του καφέ. Τα μάτια της ήταν δακρυσμένα. Ή έτσι μου φαινόταν. Ή απλώς έτσι ήθελα να ήταν. Αλλά ήθελα και πολλά άλλα πράγματα ταυτόχρονα. Πολλά.

Όπως να κάψω εκείνο το παλιομάγαζο, ας πούμε, κι ας σύχναζα εκεί μερικές δεκαετίες τώρα.

Ήταν άθλιο. Ένα κομψοτέχνημα μετριότητας και έλλειψης προσωπικού γούστου. Ένα καφέ που έμοιαζε με όλα τα άλλα καφέ, που σέρβιρε ό,τι όλα τα άλλα καφέ και που οι σερβιτόρες του, όπως όλες οι άλλες, περιφέρονταν στον διάδρομο ανάμεσα στον πάγκο του μπαρ και στα τραπεζάκια με εκείνο το αντιπα-

Οι συγγραφείς του τόμου

Η **Ευτυχία Γιαννάκη** γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπούδασε Πληροφορική, Μουσική Τεχνολογία και Επικοινωνία και εργάστηκε για αρκετά χρόνια στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Εξέδωσε τα μυθιστορήματα: *Χάρντοκρ* (Ωκεανίδα 2000, με ψευδώνυμο), που μεταφέρθηκε στον κινηματογράφο (*Hardcore, The Movie*, 2004), *Στο πίσω κάθισμα* (Ίκαρος 2016) και *Αλκυονίδες μέρες* (Ίκαρος 2017). Τα θεατρικά της *Υπέροχος Πόλεμος* (2016) και *Τα Θηλαστικά* (2017) εκδόθηκαν από την Ένωση Σεναριογράφων Ελλάδος.

Ο **Κωνσταντίνος Κέλλης** γεννήθηκε στην Ξάνθη το 1985 και σπούδασε Αγγλική Φιλολογία στη Θεσσαλονίκη και Δημιουργική Γραφή στο Εδιμβούργο. Έχει διακριθεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς του ελληνικού Φανταστικού, ενώ πολλά διηγήματά του έχουν δημοσιευτεί σε ανθολογίες στις ΗΠΑ, τη Μεγάλη Βρετανία και την Ελλάδα. Από το 2014 ζει και εργάζεται στη Σουηδία ως καθηγητής Αγγλικών και Δημιουργικής Γραφής. Έχει δημοσιεύσει τη συλλογή διηγημάτων *Το φως μέσα μου: 13 σκοτεινές ιστορίες* (Momentum 2013) και τα μυθιστορήματα *Νεκρή γραμμή* (Κλειδάριθμος 2014) και *Η σκιά στο σπίτι* (Κέδρος 2016).

Ο **Ηλίας Μαγκλίνης** γεννήθηκε το 1970 στην Κινσάσα της σημερινής Λαϊκής Δημοκρατίας του Κονγκό (πρώην Ζαΐρ) και μεγάλωσε στη Γλυφάδα. Εργάζεται στην εφημερίδα *Η Καθημερινή*. Έχει εκδώσει τρία βιβλία πεζογραφίας. Η νουβέλα του *Η ανάκριση* (Κέδρος 2008) μεταφράστηκε στα αγγλικά και τα σερβικά. Το μυθιστόρημά του *Πρωινή γαλήνη* απέσπασε το Βραβείο Μυθιστορήματος του Ιδρύματος Ουράνη της Ακαδημίας Αθηνών, το Βραβείο Μυθιστορήματος του ηλεκτρονικού περιοδικού *Ο Αναγνώστης* και το Βραβείο Μυθιστορήματος του περιοδικού *Κλειψύδρα*.

Ο **Μιχάλης Μακρόπουλος** γεννήθηκε το 1965 στην Αθήνα. Σπούδασε Βιολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Τα τελευταία χρόνια ζει με την οικογένειά του στη Λευκάδα, ενώ περνά μεγάλα διαστήματα στο Δελβινάκι Πωγωνίου, στην Ήπειρο. Έχει εκδώσει εννιά βιβλία λογοτεχνίας για ενήλικες (οι νουβέλες *Το δέντρο του Ιούδα*, Κίχλη 2014, και *Τσότσηγια & Ωΰμ*, Κίχλη 2017, είναι τα δύο τελευταία) και πέντε βιβλία για παιδιά. Δηγήματά του έχουν δημοσιευτεί σε διάφορα περιοδικά. Εργάζεται ως μεταφραστής λογοτεχνίας (μεταξύ άλλων, έχει μεταφράσει Ernest Hemingway, Truman Capote, Saul Bellow, Henry James, Ray Bradbury, John Steinbeck, και δεκατέσσερα βιβλία του Stephen King).

Η **Κατερίνα Μαλακατέ** γεννήθηκε το 1978 στην Αθήνα. Σπούδασε Φαρμακευτική και είναι συνιδρύτρια του βιβλιοπωλείου-καφέ Booktalks. Εξέδωσε τη νουβέλα *Κανείς δεν θέλει να πεθάνει* (Ο Κήπος με τις λέξεις 2013) και το μυθιστόρημα *Το σχέδιο* (Μελάνι 2016). Δηγήματά της δημοσιεύτηκαν στις συλλογές: *Το άγγιγμα του Σκιαθίτη*, *Hotel Παπαδιαμάντης* (Πατάκης 2012), *Ιστορίες διαδικτύου* (Artspot 2013), *Ιστορίες από ένα παγκάκι* (Σαΐτα 2013), *7 λέξεις* (Μεταίχμιο 2014), καθώς και σε έντυπα και διαδικτυακά λογοτεχνικά περιοδικά.

Ο **Δημήτρης Μαμαλούκας** γεννήθηκε το 1968 στην Αθήνα. Έχει γράψει τα αστυνομικά μυθιστορήματα *Ο Μεγάλος Θάνατος του Βοτανικού*, *Η απαγωγή του εκδότη*, *Η χαμένη βιβλιοθήκη του Δημητρίου Μόστρα*, *Η μοναξιά της ασφάλτου*, *Ο κρυφός πυρήνας των Ερυθρών Ταξιαρχιών* (Κέδρος 2016, Βραβείο Μυθιστορήματος του ηλεκτρονικού περιοδικού *Ο Αναγνώστης*), καθώς και τα μυθιστορήματα *Κοπέλα που σε λένε Φίνι* (μεταφράστηκε στα τουρκικά) και *Κράτα μου το χέρι*. Το πρώτο του βιβλίο, *Όσο υπάρχει αλκοόλ υπάρχει ελπίδα*, μεταφέρθηκε στη μεγάλη οθόνη, ενώ διηγήματά του έχουν συμπεριληφθεί σε πολλές ανθολογίες. Έχει γράψει επίσης το τετράτομο έργο παιδικής λογοτεχνίας *Κρις Πινόκιο-Νοεμί Αστράκη*, τα *Παιδιά του Χρόνου* και τα δύο πρώτα βιβλία της αστυνομικής σειράς για παιδιά *Οι 4 ξεχωριστοί ντετέκτιβ*, *Η μεγάλη ληστεία της χρηματοποστολής* (Κέδρος 2016) και *Η απαγωγή του τραπεζίτη Ομπράιαν* (Κέδρος 2017).

Ο **Γιώργος Μητάς** γεννήθηκε το 1966 στη Λιβαδειά. Σπούδασε Βιολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και στο Πανεπιστήμιο του Χαλ της Μεγάλης Βρετανίας. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Έχει εκδώσει τη συλλογή διηγημάτων *Ιστορίες του Χαλ* (Κίχλη 2012, Βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα περιοδικού *Διαβάζω*) και τη νουβέλα *Το σπίτι* (Κίχλη 2014). Διηγήματά του έχουν εκδοθεί σε διάφορα περιοδικά.

Ο **Τζον Ντ.** (προφανές ψευδώνυμο) είναι συγγραφέας.

Ο **Βασίλης Παπαθεοδώρου** γεννήθηκε το 1967 στην Αθήνα. Τελείωσε τη Γερμανική Σχολή Αθηνών, σπούδασε μεταλλουργός και χημικός μηχανικός στο ΕΜΠ και έκανε μεταπτυχιακά στη Διοίκηση Επιχειρήσεων. Έξι από τα νεανικά και εφηβικά μυθιστορήματά του διδάσκονται στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου και δύο από αυτά (*Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας*, *Μια*

αστεία επιδημία) έχουν μεταφραστεί στα τουρκικά. Μεταξύ άλλων διακρίσεων, τα βιβλία του *Χνότα στο τζάμι* και *Στη διαπασών* έχουν τιμηθεί με το Κρατικό Βραβείο Παιδικής Λογοτεχνίας και το βραβείο του περιοδικού *Διαβάζω* (2008, 2010), ενώ οι *Άρχοντες των σκουπιδιών* και το *Ναι, Βιρτζίνια, υπάρχει Άγιος Βασίλης!* έχουν κερδίσει το βραβείο του ηλεκτρονικού περιοδικού *Ο Αναγνώστης* (2013 και 2014). Όλα του τα βιβλία κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Καστανιώτη.

Ο Δημοσθένης Παπαμάρκος γεννήθηκε στη Μαλεσσίνα Λοκρίδος το 1983. Σπούδασε Ιστορία στη Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών και στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης. Τα τελευταία δύο βιβλία του είναι οι συλλογές διηγημάτων *ΜεταΠοίηση* (Κέδρος 2012) και *Γκιακ* (Αντίποδες 2014· Βραβείο Διηγήματος της Ακαδημίας Αθηνών, Βραβείο Διηγήματος του ηλεκτρονικού περιοδικού *Ο Αναγνώστης*).

Ο Νικόλας Σεβαστάκης γεννήθηκε στο Καρλόβασι της Σάμου το 1964. Σπούδασε πολιτικές επιστήμες στην Ελλάδα και στη Λυών της Γαλλίας. Είναι καθηγητής πολιτικής φιλοσοφίας στο ΑΠΘ. Έχει δημοσιεύσει ποίηση, φιλοσοφικά και πολιτικά δοκίμια και τις συλλογές διηγημάτων *Γυναίκα με ποδήλατο* (Πόλις 2014) και *Άντρας που πέφτει* (Πόλις 2015).

Ο Άρης Σφακιανάκης γεννήθηκε το 1958 στο Ηράκλειο Κρήτης και σπούδασε νομικά στην Αθήνα. Εργάζεται στην Υπηρεσία Πολιτικής Αεροπορίας ως ελεγκτής εναέριας κυκλοφορίας. Έχει μεταφράσει πολλούς ξένους συγγραφείς, ενώ συνολικά έχουν εκδοθεί δώδεκα βιβλία του, τα περισσότερα από τις εκδόσεις Κέδρος. Μεταξύ αυτών: *Όταν βρέχει και φοράς παπούτσια κόλετζ* (1989), *Δεν ήξερες... δεν ρώταγες!* (2000), *Ου μπλέξις* (2011). Το τελευταίο του βιβλίο (*Έξοδος* 2016) σηματοδοτεί τη στροφή του στο ιστορικό μυθιστόρημα.

Ο **Δημήτρης Σωτάκης** γεννήθηκε στην Αθήνα το 1973. Έχει εκδώσει εννιά μυθιστορήματα και μία συλλογή διηγημάτων. Το *Θαύμα της αναπνοής* (2009) κατέκτησε το Athens Prize for Literature και ήταν υποψήφιο για το Ευρωπαϊκό Αριστείο Λογοτεχνίας και για το βραβείο Jean Monnet στη Γαλλία. Βιβλία του κυκλοφορούν στα γαλλικά, σερβικά, τουρκικά, ολλανδικά, ιταλικά και κινεζικά. Το τελευταίο του βιβλίο, *Ο κανίβαλος που έφαγε έναν Ρουμάνο*, κυκλοφόρησε το 2017 (Κέδρος).

Ο **Νίκος Φαρούπος** γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε Κοινωνική Ψυχολογία και Σκηνοθεσία Κινηματογράφου. Από το 1989 ασχολείται επαγγελματικά με το σενάριο και έχει συνεργαστεί σε αρκετές τηλεοπτικές σειρές. Έγραψε και σκηνοθέτησε δύο ταινίες μικρού μήκους, ενώ από το 1992 μέχρι σήμερα έχει εκδώσει μυθιστορήματα, διηγήματα και μελέτες. Από τις εκδόσεις Κέδρος κυκλοφορούν τα βιβλία του *Ο δήμιος* (1998), *Λεξικό των αρχαίων Ολυμπιακών Αγώνων* (2004), *Η Ωραία Ελένη* (2004), *Η ζώνη της Αφροδίτης* (2004), *Ο κόσμος των φανταστικών όντων των αρχαίων Ελλήνων* (2005), *Οι αυριανοί έρωτες θα είναι οι καλύτεροι* (2006), *Μικρά πάθη* (2008), *Οι ιχνηλάτες του σκότους* (2010), *Έγκλημα στην Αντίπαρο* (2015) και *Ο Αρχιβιβλιοθηκάριος και άλλες ιστορίες* (2016).

Ο **Θανάσης Χειμωνάς** γεννήθηκε το 1971 στην Αθήνα. Είναι πτυχιούχος Φιλολογίας του Πανεπιστημίου του Στρασβούργου, ενώ σπούδασε κινηματογράφο στο ίδιο πανεπιστήμιο και δημοσιογραφία στο Λονδίνο. Έχει εκδώσει τα βιβλία *Ραμόν* (1998) και *Σπασμένα ελληνικά* (2001), από τις εκδόσεις Κέδρος (και τα δύο εκδόθηκαν στη Γαλλία από τις εκδόσεις Alter Edit, το 2002 και 2003 αντίστοιχα), και *Ανεξιχνίαστη ψυχή* (2003), *Η μπλε ώρα* (2005), *Ραγδαία Επιδείνωση* (2008), *Δεν την αγαπάω πια* (2010), *Ζούμε τις τελευταίες μας μέρες* (2013) και *Αίτημα φιλίας* (2015), από τις εκδόσεις Πατάκη.

**Μία ανθολογία διηγημάτων
πάνω στην παράδοση του Στίβεν Κινγκ
που γράφτηκαν ειδικά γι' αυτή την έκδοση
από καταξιωμένους Έλληνες συγγραφείς.**

Ένα βιβλίο-έκπληξη, αφιερωμένο στον Πιστό Αναγνώστη
του αδιαφιλονίκητου Βασιλιά του Τρόμου,
αλλά και σε όποιον αγαπά και παρακολουθεί
τη σύγχρονη ελληνική πεζογραφία.

Λαβύρινθοι και παλιά βιβλία... καθ' ἑξιν δολοφόνοι...
τέρατα και ζωντανοί εφιάλτες... το παρελθόν και το μέλλον...
η τρέλα... η μοίρα... η απόγνωση...
Όλα τα υλικά του τρόμου είναι εδώ. *Και κόβουν!*



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαοίας, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-807-1



9 789604 618071